

νὰ εύρουν ξενοδοχεῖον κατάλληλον, ὅχι μακράν τοῦ λιμένος, ἀναμένοντες νὰ ἐπιτύχουν τὰς πρώτας πληροφορίας, διὰ νὰ γνωρίσουν πρὸς ποὺν μέρος ἔπειτε γὰ διευθυνθοῦν διὰ τὰς περαιτέρω ἑρεύνας τῶν.

"Οσον διὰ τὸν Ἰάκωβον Ἐλλώκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρην, αὐτοὶ ἐπροτίμησαν νὰ μείγουν εἰς τὸ πλοιάριον τῶν. Συνεθίσαντες τὴν πλωτὴν αὐτὴν κατοικίαν, ἐγγάριζαν, διὰ θά διέμενον ἐδῶ καλλίτερα παρὰ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην. Η Μορίσκη τοὺς ἔφερεν εἰς "Αγιον Φερνάνδον" καὶ ἡ Μορίσκη τοὺς ἔπανθερεν εἰς Καϊκάραν, μετὰ τὰ πέρας τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν ἀποστολῆς.

Περιττὸν γὰ εἶπωμεν, διὰ μόλις ἐκόπασεν ἡ ὄρμη τοῦ συμπάσκου, οἱ ναῦται

ἔσπεισαν νὰ μεταφέρουν τὰ πλοιάρια εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου.

Η ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη τὴν ίδιαν ἐσπέραν, διότι αἱ θύελλαι τοῦ Ὁρενόκου καταπαύουν συνήθως μετά τινας ὥρας. Τὰ πλοιάρια εἶχον πάθη ἀπὸ τὰς συγκρούσεις ὅταν διέσχιζαν τὸν ποταμόν, καθὼς καὶ ὅταν ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ο πωςδήποτε αἱ βλάβαι τῶν δὲν ἤσαν μεγάλαι, καὶ ταχέως θὰ ἤδυναν γὰ επανορθωθοῦν.

Πρὸς τοῦτο ἡ Μορίσκη πάρη καὶ ἡ Μορίσκη τοῦ πατέρη καὶ ἡ Μορίσκη τοῦ πατερούμενον καιρόν, ἀφ' οὗ οἱ ἐπιβάται τῶν ἐπόρειτο νὰ διαμείνουν εἰς τὸν Ἀγιον Φερνάνδον.

Ο λοχίας φαίνεται, θὰ εἴπε καθ' εαυτὸν, διὰ ὕφειλε τούλαχιστον τὴν ἀπλουστάτην καὶ σύντομον αὐτὴν εὐχαριστίαν.

Διότι ἡ Παύλος ἐπανεύρισκε τὰ ἔγκυη τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρου, ἐκόπευε νὰ ἔσκινῃ καὶ πάλιν, χωρὶς γὰ χάσῃ οὔτε μίαν ἡμέραν.

"Ἀλλως τε, οἱ συνταξειδιώται του, ζωηρῶς ἐνδιαφέρομενοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματός του, ἐμέλλον νὰ συνενώσουν τὰς προσπαθείας τῶν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν νέας πληροφορίας. Χάρις εἰς τὸν κ. Μιγκέλ καὶ τοὺς δύο τοῦ συντρόφους, εἶχεν ἔξασφαλισθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου, καὶ τοῦτο ἡτο σημαντικώτατον. Εξ ὅλου ὁ Ἰάκωβος Ἐλλώκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρην ἐκαμμονὸν τὰδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συμπολίτας τῶν. Ἡσαν ἐφωδιασμένοι μὲ συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἓνα τῶν καλλιτέρων κατοίκων τῆς κωμοπόλεως, εὐρωπαῖον τὴν καταγωγὴν, τὸν κ. Μιραμπάλ, ἐδόμηκοντούτη περίποι, τὸν ὅποιον ἀναφέρει εὐγνωμόνως εἰς τὸ βιβλίον του καὶ ὁ Σαρφανζών. Οἱ δύο ἡμᾶλλον οἱ τέσσαρες Γάλλοι θὰ ἐτύγχανον ἔγκαρδίους ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς ἐντέμου, φιλοξένου καὶ ὑποχρεωτικῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Πρὶν ἐκέσωμεν τὰ διαδήματα, εἰς τὰ δοποῖα προέσθησαν οἱ τάξειδιώται μόλις ἐφθασαν εἰς Ἀγιον Φερνάνδον, ἀνάγκη γὰ εἶπώμεν κατὰ ποὺν τρόπον ἐπεξοπλούσ, μόνον ὁ φίλον τὸν ὑπεδέχθη ἐγρησαν πρὸς τὴν πολίχνην, τὸ ἀπόγευμα, καὶ τοὺς ηὔχαριστησε

μετὰ τὸ ναυάγιον τῶν τριῶν πλοιαρίων. Καθὼς ἐνθυμεῖσθε, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔκρατε εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀνεψιόν του. Οἱ κ. κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας ἐδάδιζον ἐμπρός, εἴποντο δὲ ὁ Ἰάκωβος Ἐλλώκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρην. Οὐτοὶ εἶχε βεβαιώσῃ, διὰ μίαν νῦν ἀναπάσεως θὰ ἤρξει νὰ ποδώσῃ εἰς τὸν Παύλον Κερμώρο δλας του τὰς δυνάμεις. Εἶχε φροντίσει νὰ συμπαραλάβῃ τὸ φαρμακευτικόν του κιβώτιον, καὶ οὔτως ἡ ιατρικὴ περίθαλψις δὲν ἐλειψεν εἰς τὸ παιδίον. Ἐν τούτοις ὁ λοχίας Μαρσιάλης, δυσάρεστος πάντοτε δοσον καὶ ἀκατανόητος, ἔκρατε εἰς τὰς ἀπόστασιν τὸν Γερμανὸν Πατέρην, καὶ ὅταν οὔτος ἤθε-

λησ νὰ πλησιάσῃ : . . Καλά . . . πολὺ καλά ! . . ἔδρυχθη. "Ο ἀνεψιός μου ἀναπνέει ὅπως τὸν λιμένα τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου. Ἡ ἐργασία αὕτη ἐπερατώθη τὴν ίδιαν ἐσπέραν, διότι αἱ θύελλαι τοῦ Ὁρενόκου καταπαύουν συνήθως μετά τινας ὥρας. Τὰ πλοιάρια εἶχον πάθη ἀπὸ τὰς συγκρούσεις ὅταν διέσχιζαν τὸν ποταμόν, καθὼς καὶ ὅταν ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν. Ο πωςδήποτε αἱ βλάβαι τῶν δὲν ἤσαν μεγάλαι, καὶ ταχέως θὰ ἤδυναν γὰ επανορθωθοῦν.

— Καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

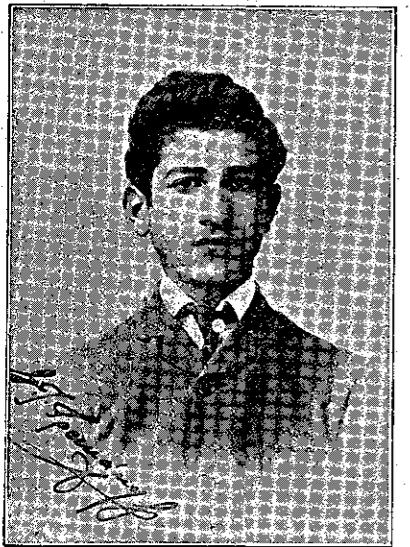
ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτης μας ἀκόμη ἀν δὲν εἰσθε. . .

— Καλά, καλά . . . διέκοψεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Καὶ πότε θὰ ἴδουμε τὸν κύριον Ἐλλώκ : . . .

Δέν ἔκαμε παρὰ τὸ καθῆκόν του,

ὑπέλαβεν ὁ Γερμανὸς Πατέρην καὶ συμπολίτη

**ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. I. ΤΡΑΚΑΚΗΣ

Βραβεύθησες υπό το φευδώνυμον Ηειραϊκήν Αΐρα
είς τὸν 6άντον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
(Τίτλος Διάπλασιον 1900. σελ. 442.)

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

Α'

'Ιδετε τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς! θαυμάσατε τὴν λευκότητά· των καὶ τὸ λεπτὸν ἔκεινο ὄφρωμα, τὸ ὄποιον ἐγκλείσιν. Εἶνε κανεὶς νὰ μὴ τα ἀγαπᾶ; 'Η κυρία Ἀθηνᾶ ἐλέγεν, διτὶ ἀν δὲν ἐσκέπτετο διτὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη αὐτὰ γίνονται κατόπιν τ' ἀμυγδαλα, θὰ ἐγέμιζε καθ' ἡμέραν τὰς ἀνθοδόχας τῆς απὸ κλινῶν μεγάλους ἀμυγδαλῆς φορτωμένους μὲ ἄνθη.

Τόσον πολὺ τὰ ἥγάπα τὴν κυρία Ἀθηνᾶ, μία κυρία ἔως τριάκοντα πέντε ἔτῶν, εὐφυεστάτη, ὑψηλή, εὐστολής, μὲ μαρρηγού κόμην, μὲ ὀλόμαυρους, καὶ σπανίας ἐκφράσεως ὄφθαλμούς, ἡ ὄποια ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, ἥτις συνέβη κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1870 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἥλθεν εἰς Ἀθηνας, διπού κατώκησε μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ δύο τῆς κοράσια. Οἱ δυστυχῆς κύριος Φίλιππος, ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, ἐξήρχετο πολὺ σπανίως τῆς οἰκίας, ἔνεκα τοῦ παθήματός του. Διότι δὲν εἶχε σχεδὸν πόδας. Εἶχε θραυση καὶ τοὺς δύο πόδας τοῦ ἡμέραν τῆς πυρκαϊᾶς, ριφθεὶς ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας του. Καὶ δὲν θὰ ἥτο τίποτε τὸ δυστύχημα αὐτό, καθὼς ἐλέγεν ὁ ἔδιος, ἀν κατώρθων νὰ σωσῃ τὸ μικρόν του τέκνον, τὸν Κίμωνα, ἐνα ἀγρελούδι ὅκτω μηνῶν εἰς τὸν καιρὸν τῆς πυρκαϊᾶς.

"Ἄχ! ὅταν ἐπιασε τὸ σπίτι των, ἀφοῦ ἔσωσε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν λιπόθυμον· καὶ τὰ δύο του κοράσια, τὴν Ἀγλαίαν

καὶ τὴν Κλειώ, τὰ ὄποια τότε μόλις ἥσαν τριῶν ἔτῶν ἡ πρώτη, καὶ δύο ἡ δευτέρα, ἐνεθυμήθη, ὁ δυστυχῆς πατήρ, διτὶ ἐμεινεν ἐπάνω ὁ Κίμων του, τὸ μικρότερόν του τέκνον. Ἡ οἰκία ἥτο περικλωμένη πλέον ἀπὸ τὰς φλόγας διτῶν ὀρμησέ νά το σώσῃ, φωνάζων:

— Κίμων! Κίμων! σώσατε μου τὸν Κίμωνα, τὸ παιδί μου!

Ἄλλ' ὁ καπνὸς τὸν εἶχε πνίξει, δὲν ἔθλεπε τίποτε ἐμπρός του, οὔτε θύραν, οὔτε δωμάτιον, οὔτε κλίμακα. Πῶς νὰ καταβῇ; Πόθεν ἀνέβῃ; δὲν εἶχεύρει τίποτε. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸν καπνὸν καὶ ἀπηλπισμένος, διότι δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ βαδίσῃ καὶ ποῦ νὰ εύρῃ τὸ τέκνον του, εύρεθη ἐμπρός εἰς ἐν παραθύρον. Γύρω του φλόγες! Ἡ θερμότης καὶ ὁ καπνὸς τὸν ἔπινγαν. Τὶ νὰ κάμη; "Εξα ἡ σύζυγός του καὶ δύο του τέκνα" τὸ ἄλλο ίσως ἥτο πλέον χαμένον διὰ παντός. Δυστυχῆς ἄνθρωπος! Σχεδὸν ἐκατετό. "Ω Θεέ μου, σῶσε τὸν κύριον Φίλιππον, διότι ἔχει τέκνα καὶ σύζυγον καὶ πρέπει νὰ τὸν γνωρίσῃ, καὶ παρήγγειλεν εἰς τὰς θυγατέρας τῆς νὰ τὸν προσκαλέσουν μὲ εὐγένειαν νὰ περάσῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

Νὰ ἔθλεπατε πόσην χαρὰν εἶχαν ἡ Ἀγλαία καὶ ἡ Κλειώ διτῶν ταῖς εἴπε τοῦτο. Καὶ ἀμέσως τὴν ἄλλην ἡμέραν, διτῶν τὸ ἀπόγευμα ἔκαμαν πάλιν πρὸς τοὺς ἀμπελοκήπους τὸν ταχτικὸν τῶν περίπατον, ἔτρεξαν νά το εἴπουν εἰς τὸν μικρόπα-Σταύρο, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπούστησε τὸν ταχικόν των μικροπά-Σταύρο, καὶ τὴς Κλειοῦς, αἱ διπούσι πάλιν τὸν ἐπεσκέπτοντο κάθε ἀπόγευμα εἰς τὸν κηπόν του. Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ καὶ ὁ κύριος Φίλιππος τὸν ἔθεωρον ὡς φίλον των, καὶ πολὺ εὐχαριστοῦντο ἀπὸ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀπλότητά του.

Καὶ ἵτον κατέτησε τὸν παραθύρον ἀπὸ τὸ παραθύρον ἀπὸ τὸν κηπόν του, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπέστειλε ἀσφυκτικὴ καὶ ζαλισμένος πίπτει ἀπὸ τὸ παραθύρον ἀπὸ τὸν κηπόν του, πνιγομένην σχεδὸν καὶ λέγουσαν: "Θεέ μου! Μιὰ πόρτα, ἔνα παραθύρο νὰ σωθῶ!"

Τώρα πλέον ἀσφυκτικὴ καὶ ζαλισμένος πίπτει ἀπὸ τὸ παραθύρον ἀπὸ τὸν κηπόν του, πνιγομένην σχεδὸν καὶ λέγουσαν: "Θεέ μου! Μιὰ πόρτα, ἔνα παραθύρο νὰ σωθῶ!"

— Αἴ! δὲν μας αγαπᾶς! ἀν δὲν ἐλθεῖς, θὰ σου θυμώσωμεν. Δὲν θὰ περάσωμεν αὔριον ἀπὸ τὴν θύραν σου. Θὰ πιάσωμεν ἄλλον φίλον εἰς τοὺς ἀμπελοκήπους.

Φαίγεται, διτὶ δλαι αὐταὶ αἱ ἀπειλαὶ ἐπενήργησαν ἀπὸ τοῦ μικροπά-Σταύρου, ὁ διποὺς εἶχε τόσην ἀδυναμίαν εἰς ἔκεινα τὰ δύο ἀγγελούδια, τὰ ὄποια πολὺ ὀμοιάζουν τοῦ ιδικοῦ του, ως ἐλέγει. Καὶ ταῖς ὑπεσχέθη λοιπὸν λέγων:

— Τὴν Κυριακὴν ποὺ θέλω μέσα, χωρὶς ἄλλο θὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

— Εκεὶ στὸ Πανεπιστήμιο κοντά, μικροπά-Σταύρο.

— Εξέρω, ξεύφω, μοῦ ἔχετε εἰπῆ.

Καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ μικροπά-Σταύρος ἐφόρεσε τὰ καινουργῆ ἐνδύματά του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δύο του ἀδυναμιῶν, ως τὰς ὄντομαζε, καὶ ἐγνώρισε τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν κύριον Φίλιππον, οἱ διποὺς τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν φιλίαν.

— Ιδιαιτέρως ἐγὼ οὐδὲν διέτελεν ἀπὸ τὸ πλευρόν του. Μίαν εὐχαριστήσην καὶ μίαν παρηγορίαν εἶχε, τὰ δύο του φρονιμῶν· καὶ τὰ δύο του κοράσια, τὰ ὄποια καθ' ἡμέραν

μικροπά-Σταύρο, πῶς μ' ἀρέσουν τ' ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς.

— Ναί, τὸ ξεύφω, κυρία, μοῦ το ἔλεγαν τὰ κορίτσια. Ἀλήθεια, κυρία, νά σας ζήσουν, νά τα χαίρεσθε, πολὺ τ' ἄγαπω...

— Σ' εὐχαριστοῦμεν πολύ, κυρίες Σταύρος, εἶπεν ὁ κύριος Φίλιππος. Καὶ ποῦ ἔχετε τὸ περιόδον σας;

— Εδῶ κοντά εἰς τοὺς ἀμπελοκήπους, εἰμαὶ γὰρ πούμεν τὸν ταχικόν των περίπατον εἰς τὸν Αμπελοκήπους.

— Καὶ τίνος εἶνε, κύριο Σταύρο;

— Τοῦ Φαλκίδη, κύριε Φίλιππε, ἐνὸς πολὺ τελαναύπετη ἀνθοώπου τόσα χρόνια τῷ χρόνῳ νοικιασμένο, τὸ πῆρα χέρτο καὶ τῶκαμα περιόδοι, καὶ αὐτὸς μάχ μία ἡμέρα ἀπὸ τὴν τριμηνίαν ἀργήσων νά του πάγω τὸ δόσιμο, στέλλει καὶ μὲ φοβερούς ζεις ποὺς θά με πετάξῃ.

— Καὶ τοῦ χρόνου, κυρία Αθηνᾶ. Ο μικροπά-Σταύρος πήρε ἀκόμη ἔνα χρόνο τὴν ράχη του καὶ ἔκαμεν ἄλλο ἔνα χρήμα κατά τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ ἀμυγδαλίες του ξάνθισαν πλέον, καὶ δὲν ἔχει νὰ καμαράσω παρὰ τὰς δύο δικές σας, διόπου δὲν ἔλλισην.

— Καὶ ἡ κυρία Αθηνᾶ γελῶσα τὸν ηὐχαρίστει καὶ θωπεύουσα τὴν Ἀγλαίαν

καὶ τὴν Κλειώ, τέσσαρας ἀμυγδαλίες της, κατὰ τὸν μικροπά-Σταύρο, τῷ ἔλεγε:

— Ανθίζουν δόλεινα, μὰ καὶ δόλεινα μεγαλώνουν, μικροπά-Σταύρο, καὶ θάρηθη καὶ αὐτῶν δὲ καιρός νὰ γίνουν 'έναν καὶ μᾶς καὶ νὰ ξανθίσουν.

Γ'

Τί χιόνια! τί παγωνιὰ ἐφέτος! Θὰ κάψῃ δλα τὰ δένδρα ἄλλη! δὲν θὰ ξανθίσουν οὔτε αἱ ἀμυγδαλαῖ! Καὶ ἡ κυρία Αθηνᾶ ἔθλεπε τὸ γίονι, ποὺ δόλεινα ἐστρώντο εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐπάνω εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ ἔδιδεν εἰς τὴν πόλιν μίαν όψιν λευκήν, κατάλευκον, ὡσάν νὰ ἥτο ἔνα λειβάδι ἀπέραντον φυτεύμενον βαμβάκια, τὰ ὄποια ἐξηνθίσαν διὰ μιᾶς, καὶ ἐγίνετο μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν μονότονον ἐκείνην λευκότητα, ή ὅποια ἐξηπλώνετο παντοῦ, καὶ μελαγχολικάτερα ἀπὸ τὴν ιδέαν, διτὶ αὐτὰ τὰ χιόνια, καὶ ἡ

Δ'

Τί χιόνια! τί παγωνιὰ ἐφέτος! Θὰ κάψῃ δλα τὰ δένδρα ἄλλη! δὲν θὰ ξανθίσουν οὔτε αἱ ἀμυγδαλαῖ! Καὶ ἡ κυρία Αθηνᾶ ἔθλεπε τὸ γίονι, ποὺ δόλεινα ἐστρώντο εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐπάνω εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, καὶ ἔδιδεν εἰς τὴν πόλιν μίαν όψιν λευκήν, κατάλευκον, ὡσάν νὰ ἥτο ἔνα λειβάδι ἀπέραντον φυτεύμενον βαμβάκια, τὰ ὄποια ἐξηνθίσαν διὰ μιᾶς, καὶ ἐγίνετο μελαγχολικὴ ἀπὸ τὴν μονότονον ἐκείνην λευκότητα, ή ὅποια ἐξηπλώνετο παντοῦ, καὶ μελαγχολικάτερα ἀπὸ τὴν ιδέαν, διτὶ αὐτὰ τὰ χιόνια, καὶ ἡ

Στό κοιμητήριο παράτημένα
Στέκουν δύο μνήματα σιμά-σιμά,
Λουλούδια διάφραντα ἔχει τὸ ἔνα·
Λίγα χορτάρια τάλλο χλωμά.
Νύχτα καὶ μέρα τὰ πρωταριανά,
Δροσίσας οὐράνιας σταλαγματά·
Τάλλα, πρὶν ζήσουνε, καταξεράνει
Φλόγα τῆς Κόλασης, λαύρη φωτίδ.
Στὸ ἔνα σχώριο, εὐχές χαρίζει
Οποίος ἐκείθενε κι' ἀν στραφή·
Στ' ἄλλο ἀναθέματα φύσιρίζει
Κατάρα ρίχνει μαύρη, κρυφή.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ο Πάνος έπροβιβάστηκε άπό την πρώτην είς την δευτέραν του Έλληνικού, και τὸ σπουδαίοτατον αὐτὸν γεγονός δὲν ἐπρεπε γὰ περιορισθῆ ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοιχῶν τῆς οἰκίας, ἀλλ᾽ ἐπρεπε γὰ τὸ μάθητὴ δλος ὁ κόσμος, νὰ ἔξαρθῃ εἰς περιωπὴν γεγονότος ἑθνικοῦ.

Τούλαχιστον ὁ ἔξαρθλος τραυατήν τὴν ἴδεαν εἶχε, καὶ δι᾽ αὐτὸν τὴν ἐπιούσαν τῶν ἔξετάσεων του—τοῦ «Θριάμβου» του, δῆπας τὸς ἔχαρακτήρισαν ἃτο στίτι,—τὸν ἔκαλεσεν ἴδιαιτέρως, τοῦ ἔδωκε μίχα μικρὰν σημειώσιν συγκέντρων καὶ μ' ἔνα δίδραχμον, καὶ του εἶπε:

— Πάρ' τα, Πάνο μου, αὐτὰ καὶ πήγαινε τὰ ἃτο γραφεῖν τῆς «Ἐστίας» γιὰ γὰ τὸ δημοσιεύσουν. Γράφω γιὰ τὰς ἔξετάσεις σου. . .

Ο Πάνος κατέβηκε τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλιά ἀπό τὴν χαράν του. Στὸν δρόμον δὲν ἔθεδείσεν, ἐπηδούσεν. Απεπειράθη δύο τρεῖς φορὲς νὰ διαβάσῃ τὸ ἔγραφεν ὁ καλός του ἔξαρθλος, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσεν. Ο ἔξαρθλος δὲν ἔγραψε καθαρά, καὶ μόνον τογορά του καὶ μία δύο ἄλλας λέξεις μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ ξεχωρίσῃ.

Διὰ νὰ φάσῃ εἰς τὸ γραφεῖν τῆς «Ἐστίας», ἐπρεπε νὰ περάσῃ ἀπό τὸ κατάστημα τοῦ πατέρα του, ἐνὸς τιμιωτάτου ἐμπόρου ἀλλ᾽ ὀλίγον ἴδιωτοπου, δῆπας τὸν ἔλεγχον καὶ ἃτο σπίτι. Εμπήκε λοιπὸν μέσα καὶ του ἔδωκε τὴν σημείωσιν ποῦ ἔκρατοῦσε ἃτο χέρια του.

Ο πατέρας του ἐπήρε τὴν σημείωσιν καὶ γελαστὸς ἤρχισε νὰ διαβάζῃ:

— «Θριάμβος! Κατὰ τὰς ἔξετάσεις τῆς ΚΕ' Δημ. Σχολῆς τῶν ἀρρένων, τὰς μετὰ τόσης ἐπιτυχίας διεξαγθείσας προχθές τ' ἀπόγευμα, ἀληθῆ Θριάμβον ἤρατο ὁ εὐφύεστατος καὶ ἐπιμελέστατος μαθητῆς Πάνος Δημητρίου, μονογενῆς υἱὸς τοῦ πατὸς ἡμεροφίλους καὶ ἐντιμωτάτου μεγαλεμπόρου καὶ Εὐρυσθένους Δημητρίου. Αἱ εὔστοχοι καὶ καταπλήσσουσαι ἀπαντήσεις, ἀς ἔδιεν ὁ μόλις δεκατῆς μετράξ, ἀποδεικνύουσι καταφανῶς ὅμονον τὴν ἰσχυράν του ἀντίληψιν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς κατέβαλεν ὁ εὐρυμαθῆς διδάσκαλός του, κύριος. . .

— Οὐφ! ἔκαμεν ὁ πατέρας του. Ποιὸς τὰγραψε αὐτά. Ο ἔξαρθλός σου;

— «Οχι! δὲν ξέρω. . . Εγὼ δὲν ήμουν μέσα. . . Νομίζω διὰ τὰ ἔγραφαν μαζὶ μὲ τὸν προγυμναστὴν μου. . .

— Τότε ἔνας λόγος παραπάνω γιά νὰ τὸ ξεσχίσω ἀμέσως! . .

Καὶ ὁ πατέρας του, χωρὶς νὰ χάσῃ καρέρη, ἔκαμε κομμάτια τὴν μικρὰν σημείωσιν.

— Μή δυσαρεστήσαι! τοῦ εἶπε. Μὲ αὐτὸν ποῦ ἔκανα σὲ σώζω, δὲν μπορεῖς γά το καταλάβεις, κύριε, ἀπὸ τὸν μεγάλον κίνδυνον εἰς τὸν ὄποιον σ' ἔξαρθλον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν, ὁ ἔξαρθλός σου καὶ ὁ προγυμναστὴς σου. Σ' ἔσωσα ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ματαιοδοξίας, η ὄποια θὲται ἐπὶ τὸν καθαρόν, κύριε! Ανανίας καὶ ἡ γλυκεῖα Διάπλασις ἀποδοκιμάζουσεν τὴν μονομάχιαν μὲ δόλην μας τὴν καρδίαν.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Ανανία, πῶς σου ἤρετος τὸ θέαμα. Δὲν εἰνε τὸ ίδιον ως νὰ μας λέγεις, διότι αὐτὸι εἶνε πλέον ἀρκετὰ μεγάλοι ὥστε νὰ φοδούνται τὸν Μπαμπούλαν...

— Μήδιαν περίγραψε μου καὶ τὴν ζωὴν σου μου ἀρέσεις; Η ζωὴ τοῦ χωρίου.

— Εὖθυμος Κόρη, ἔχω υπὸ ὅψει μου δύο βραχεῖα ἐπιστολάς σου. Σ' εὐχαριστοῦ διὰ τὰς τρυφερὰς ἐκφράσεις τῆς πρότης. Εἰς τὸν δεύτερον σου ἀπαντῶ, διὰ δὲν εἶσαι υποχρεωμένη νάνταποδήση παρὰ τὰ τετράδα ποῦ ἔλαβες. Α, δηλατέρα γράμματα δὲν γράφω αὐτὸν θά μου ἔδινε κόπον πολὺ.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της οἰκίας, ἀλλά τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν, κύριε! Εὐχαριστίζουν τὸν πατέρα της σημείωσιν ποῦ ἔλαβες.

— Τότε λοιπόν,

